

Pokol György (1950–2026)

Március 15-én, életének 76. évében, súlyos betegség után elhunyt Dr. Pokol György, a Műegyetem professzor emeritusza.

1973 óta oktatta a vegyész-mérnökök generációit analitikai kémiára, 1994-től egyetemi tanárként. Világosan megfogalmazott, a lényegre kiemelő, élvezetes előadásait a hallgatók nagyon kedvelték, elnyerte a „Kar kiváló oktatója” címet. Csaknem tíz évig az Általános és Analitikai Kémia Tanszék vezetője, öt éven át oktatási dékánhelyettes, 2003-tól, tíz éven át, a Vegyész-mérnöki és Biomérnöki Kar dékánja. Dékánága alatt két új mesterszak – Gyógyszervegyész-mérnöki MSc, Műanyag- és száltechnológiai MSc – létesült és indult el, és erre az időre esett a Kar jelentős átszervezése is, melynek során kialakult a jelenleg is működő öt tanszékből álló szerkezet. Az átszervezés fő kiváltó oka az volt, hogy a BME új, egységes költségvetési irányelveket fogadott el, melyek nem vették figyelembe a vegyész-mérnök-képzés anyag-, eszköz- és munkaerő-igényeit, így a kar finanszírozási válságba került. Pokol György kitartó tárgyalásokkal

olyan „konvergenciaprogramban” állapodott meg az egyetemi vezetéssel, melynek során egy több évre elnyújtott folyamatban alakult át a kar szerkezete, és költségvetése összhangba került a BME elvárásaival. Az átalakulás nehéz folyamatát a türelem és a tisztességes eljárás elveinek messzemenő figyelembevételével, nagy emberséggel irányította. Így nem volt véletlen, hogy 2016-ban a Természettudományi Kutatóközpont főigazgatói pozíciójára kérték fel, melyet sikeres pályázat után 2019-ig vezetett.

Kutatásai a szilárd anyagok fázisátalakulásaihoz, a termikus analízis anyagtudományi alkalmazásaihoz kapcsolódnak, beleértve gyógyszeripari anyagok és szupramolekuláris rendszerek vizsgálatát. 1996-ban lett a kémiai tudomány doktora. Elnöke volt az MTA Kémiai Osztály Analitikai Kémiai Bizottságnak, és 2011–2013 között az International Confederation of Thermal Analysis and Calometry Publications Committee-nek. A Magyar Érdemrend tisztikeresztje polgári tagozat kitüntetés, az Apáczai Csere János-díj és a BME József Nádor-díj tulajdonosa. A Magyar Kémikusok Egyesületében végzett munkájáért 2008-ban Preisich Miklós-díjban, 2010-ben Náray-Szabó István Tudományos Díjban részesült.

Számos bizottság, testület tagjaként végzett fáradhatatlanul munkát, bölcsessége, átfogó tudása, humora, érvelése azokban is megmaradt, akik egyes ügyekben nem értettek vele egyet. Magam eggyel kevesebb igaz emberhez fordulhatok tanácsért. Emlékét nagy szeretettel megőrizzük!

Nyulászi László

Mitől lehet valaki jó vezető?

Pokol Györggyel 2020 végén jelent meg interjú a Magyar Kémikusok Lapjában. Egyetemi pályafutásáról, aztán a Természettudományi Kutatóközpontban végzett konszolidációs munkájáról beszélgettünk, végül a jó vezetéshez szükséges emberi tényezőkről esett szó. Ebből a részből idézzük most fel Pokol György gondolatait.

Alapkövetelményt keveset fogalmaznák meg, persze a tisztesség az első. Induljunk ki abból, hogy a vezető is ember. Bizonyos hozzáállásra, képességre szükség van, de az már az illető egyéniségétől függ, hogy milyen módon él vele. Azt tudnám mondani, hogy senki ne akarjon másnak látszani, mint amilyen. Igaznak gondolom, hogy én viszonylag empatikus vagyok. De akkor nem kell katonáskodni, mert az nem áll jól, és nem is fogadják el a kollégák, mert látják, hogy hamis. Egy rendelkező típusú vezetőnek pedig nem kell úgy tennie, mintha állandóan simogatni akarná az embereket. Egyetértek azzal, hogy bizonyos kor fölött – például az állami egyetemeken 65 év a határ – nem kell nagy felelősséggel járó vezetést rábízni valakire: oda kondi kell, türelem, figyelem. Nem kell már erőltetni, hogy egyszemélyi döntési jogosítványa legyen az embernek.

Egyszer, egy amerikai látogatás során, együtt reggeliztem négyszemközt a Boeing igazgatótanácsának előző elnökével. Nagyon kedvesen elbeszélgetett velem, kérdezgetett az egyetemi vezetésről, mert ez még dékán koromban volt. Megjegyeztem, hogy úgy látom, az emberekre kell fókuszálni. Erre azt mondta: George, you are right, it's all about people. Az ilyen, mondjuk, vezetői-szervezői munka nem való annak, aki ideges lesz, ha ugyan-

azon a napon már az ötödik munkatárs keresi meg a problémájával. Engem az emberek nagyon ritkán idegesítenek fel, szerencsére.

Van, aki szeret maga dönteni, és szigorúan megköveteli a végrehajtást, de akkor nem szabad sokat tévednie. Én meg töprengős vagyok. Szeretek másokat is meghallgatni, aztán vagy elfogadom, amit mondanak, vagy nem. És még egy. Ahogy visszatekintek a pályámra, azt látom, hogy sokszor szívesen segítettek nekem, elvállalták, amit kértem. Engem ritkán küldenek el a fenébe.